

Plankenkoorts

‘Priegelen op de millimeter is veel erger dan een foutje maken’

Laura van Dolron

Laura van Dolron. © Kamerich-Budwilowitz

GILLES MICHIELS

‘Mijn zelfhaat moet wel héél groot zijn’, zegt Laura van Dolron lachend. Op Theater Aan Zee laat de Nederlandse stand-upfilosofe zich drie dagen op rij ontvoeren naar een onbekende plek in Oostende. Daar schrijven zij en acteur Steve Aernouts in één dag een theatertekst, die ze ’s avonds presenteren. Zaterdag belandde het duo in een revalidatiecentrum. Het stuk *Waar we ook zijn*, gebracht met het pas geprinte script in de hand, was tegelijk première en slotvoorstelling: ‘Dit gaan we nu nooit meer spelen. Heerlijk!’

Had je last van plankenkoorts?

‘Verschrikkelijk veel. Steve en ik spraken overdag wel met de mensen in het centrum, maar hun verhalen moest ik om zes uur nog schrijven. Overdag was het moeilijk om oprecht naar hen te luisteren en tegelijk alles bij te houden. Ik kon zelfs niet checken of het wel beleefd was wat ik over hen schreef (*lacht*).’

Is de verleiding groot om vooraf al iets te schrijven?

‘Ik had vooral veel geschreven dat ik vandaag niet gebruikt heb. Het is beter om van nul te beginnen: zo krijg je tenminste een tekst die uit één gevoel is ontstaan. Vandaag deed me wat denken aan bevalen. Er is altijd een moment dat het kind een beetje klem zit. Dat voelde ook zo met onze tekst. Net omdat ik het schrijven zo ellendig vind, wil ik alles er snel uitpersen. Mijn dochters waren er ook in drie uur (*lacht*).’

Hoe lang bleven jullie wroeten aan de tekst?

‘Tot twintig voor tien. Om tien na tien werd er geprint en weer twintig minuten later moesten we op. Net voor de voorstelling holde ik nog de tent uit naar het toilet. Het voelt raar om tweehonderd man voor jou te zien wachten en toch de andere kant op te lopen.’

Wat is de ideale ijsbreker bij stand-upfilosofie: een grap of een vraag?

‘Wij begonnen vanavond met humor, eerder onbedoeld. Het had tegen ons kunnen werken: je kunt zo lekker staan stand-uppen dat het vervolg heel zwaar wordt. Ik had eigenlijk ook niet door dat ik grappige dingen geschreven had.’

Lukt het om de onvolkomenheid van zo'n vluchtige tekst te aanvaarden?

‘Zelfs als je zes maanden repeteert, gaat er wel iets mis. In die zin hebben wij nu zes maanden vrij genomen (*lacht*). Het helpt ook dat ik kinderen heb. Die vond ik al fantastisch voor hun geboorte. Zij inspireren me om ook mijn stukken te omarmen. Ik vind priegelen op de millimeter veel erger dan een foutje maken. Dit is bijna een spirituele training: ik ontvang wat er binnenkomt en kan niet bezig zijn met mijn ambities. *Waar we ook zijn* is een retraite waarvan we doen alsof het theater is.’

In de rubriek ‘Plankenkoorts’ blikt een artiest terug op zijn optreden van het voorbije weekend.

Wie zijn al die mensen op Theater Aan Zee?

‘We kunnen bijna niet meer groeien’

Theater Aan Zee kende een tropische start. We zagen mensen hun t-shirt uittrekken tijdens de voorstellingen, de dagkrantjes gebruiken als frisse waaier en oververhit de zalen verlaten. Actrice Sara De Roo sprenkelde in *Het betreft liefde* zelfs een liter water uit over het publiek.

Het was niet alleen drukkend warm, ook hartverwarmend druk. TAZ, momenteel halfweg, doet zijn reputatie als populairste zomercultuurfestival opnieuw alle eer aan. Liefst tachtig procent van de tickets zijn al de deur uit, met veel uitverkochte voorstellingen en teleurgestelde wachtlijnen die gevolg. Voor dagjestoeristen die minder voorzienig waren in het puzzelen van hun programma, blijven er niet veel opties meer over.

Festivaldirecteur Luc Muylaert weet niet hoe hij de publiekscapaciteit nog kan vergroten. ‘We kunnen bijna niet meer groeien. Alle beschikbare infrastructuur in Oostende gebruiken we al. Het Ca-

Het is dringen en zweten in de zalen: Theater Aan Zee lijkt de grenzen van zijn succes te bereiken. Maar bereikt het ook een diverser publiek, na de heisa vorig jaar? **FILIP TIELENS**

sino Kursaal willen we graag bespelen, maar daar krijgen we helaas de kans niet toe. We willen het huren tegen commerciële tarieven, maar zelfs dat is onbespreekbaar voor de uitbater.’ (Momenteel loopt in het Casino de musical *Flashdance*, volgens Muylaert niet toevallig van de dag voor tot de dag na Theater Aan Zee.)

Nu ook Cultuurcentrum De Grote Post tot iedere uithoek volgeprogrammeerd is, rest er TAZ weinig anders dan zelf pop-uptheaters te bouwen. Zo werd voor

het tweede jaar op rij de Versluys Dôme, de arena van de Oostendse basketploeg, omgevormd tot theater. Een prijzige zaak, volgens Muylaert. ‘De inrichting alleen al kost 50.000 euro. Maar het is nodig om echt grote producties te kunnen tonen, denk aan *De blinden* van Josse De Pauw of *Conversations* van Kris Verdonck.’

TAZ lonkt daarom ook naar een tweede zaal van die omvang. Muylaert heeft zijn oog laten vallen op het Staf Versluyscentrum in de naburige gemeente Bredene.